

Editorial

Învierea fiicei lui Iair

„Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată” (Luca 8, 54-55)

Începând de la cuvintele Sfintei Evanghelii din această duminică, Sf. Nicolae Velimirovici spune că atunci când soarele atinge piatra, aceasta începe să strălucească, la fel când flacăra se atinge de o candelă stinsă, candela începe să ardă. Când un magnet atinge fierul, acesta se magnetizează, iar când o sâr-

către trup, și tot așa sunt pierdute de suflet atunci când sufletul se desparte de Dumnezeu. Un trup mort este întruchiparea unui suflet despărțit de Dumnezeu. Dar iată că în adâncul și largul mormânt al istoriei, a venit Cineva care atingându-se de trupul mort îl face să se scoale, să umble și să vorbească, iar atingându-se de sufletul mort îl aduce la viață, îi dă lumină și flacăra, magnetism și electricitate. Acesta este Domnul nostru Iisus Hristos, Pomul Vieții, care a venit să le aducă oamenilor cunoștința și realitatea, că tot ceea ce se întâmplă în toată creația este doar o icoană, ca un vis, ce arată că toate lucrurile făcute de Dumnezeu sunt ca o carte deschisă înaintea oamenilor, pe care însă nu au citit-o încă până la capăt și de aceea atingerea Lui de

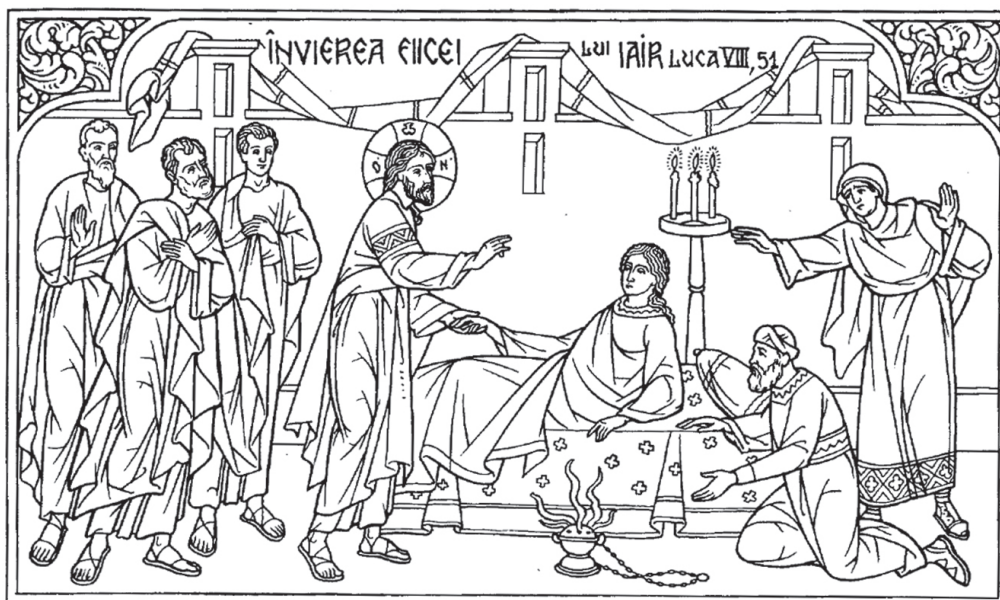
trupurile moarte înviază, orbii primesc vedere, surzii auzire, paralizicii mișcare, mușii vorbire, nebunii minte întreagă, leproșii curățire și toți bolnavii vindecare.

În acea vreme când Domnul s-a întors din ținutul gadarenilor unde îi vindecase pe cei doi demonizați și după ce liniștise furtuna pe mare, este chemat să săvârșească o a treia mare minune, să învie morții! Toate acestea într-un timp foarte scurt, grăbindu-Se să facă cât mai mult bine oamenilor în scurtul Său timp cât a umblat pe pământ, fiind un îndemn pentru noi de a râvni spre bine,

atâta vreme cât avem lumina! Aceste minuni arată puterea și stăpânirea Sa asupra firii, asupra demonilor și asupra sufletelor pentru că „A zis Dumnezeu... și așa a fost” (Fc. 1, 11).

Cu acest dregător, mai-marele sinagogii de care vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi, conducător al comunității iudaice, se petrece un lucru cumplit, poate cel mai cumplit, că nu este nimic mai greu pentru un părinte ca durerea pe care o provoacă moartea fiicei sale, pe de altă parte la durerea aceasta se mai adăuga și umilința și rușinea pe care o trăia în fața poporului care considera o astfel de pierdere ca o pedeapsă a lui Dumnezeu și să nu mai vorbim de faptul că la momentul acela credința iudeilor în viața de după moarte era slabă și nelămurită! Slujitor al Legii Vechi și împlinitor al prescripțiilor mozaice, la fel ca mai toți cărturarii, Iair poate nu vedea nici el cu ochi buni această nouă învățătură propovăduită de

(continuare în pagina 2)

mă electrică atinge o alta, amândouă se electrizează. Toate aceste fenomene fizice sunt o pildă, o icoană, o asemănare a fenomenelor duhovnicești, fiind o imagine exterioară a ceea ce se petrece înăuntru. La fel se întâmplă și cu trupul când este atins de suflet, căci de la suflet primește trupul lumină, căldură, magnetism, electricitate, vedere, auzire și mișcare, iar sufletul le primește pe toate acestea de la Dumnezeu. Iar când sufletul se desparte de trup, toate acestea se pierd de

Cuprins

Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil	3
Sf. Ioan Gură de Aur	5
Pilda samarineanului milostiv	6
Poezie creștină	8
Cele pe care le-am agonisit, cui vor rămâne?	10
Stropi din peniță	11
Dregătorul bogat	11

Învierea fiicei lui Iair

(urmăre din pagina 1)

Domnul nostru Iisus Hristos, dar silit de durerea mare prin care trecea, renunță la orice reticență și vine la Domnul și I se închină, zicând: „Fiica mea a murit de curând dar, venind, pune mâna Ta peste ea și va fi vie” (Mt. 9, 18). Probabil că Iair, auzind de toate câte făcuse și învățase Mântuitorul, chiar dacă nu observase împlinirea tuturor profețiilor mesianice, avea o anumită credință în El, dar spre deosebire de sutașul roman care îl oprea să intre pe Hristos să intre în casa sa din smerenie, considerându-se nevrednic, Iair dimpotrivă îl cheamă pe Domnul să vină în casa lui și să pună mâna Sa deasupra fiicei care murise. Iair cerea de la Hristos Domnul ceva palpabil, întocmai ca la un medic care trebuie să vină la căpătâiul bolnavului, să cerceteze, să atingă... Dar Dumnezeu răspunde omului pe măsura credinței fiecăruia și de aceea Domnul nu-l lipsește pe îndureratul părinte de grabnicul Său ajutor! Pe drumul spre casa lui Iair, Hristos Domnul săvârșește o minune cu o femeie care are o credință mai mare decât a lui, care crede că este de ajuns să se atingă numai de poala hainei Lui, și că nu numai mâna Lui săvârșește minunea, ci tot ceea ce vine în legătură cu El, arătând astfel că în orice chip se apropie cineva de Hristos se tămăduiește, și tocmai de aceea ea vine în urmă și dobândește minunea înaintea lui Iair!

Un alt lucru care trebuie remarcat este faptul că din mulțimea celor care erau împrejurul Mântuitorului și-l împresurau, să-L vadă sau să-L audă, unii însetați duhovnicește, alții din curiozitate, doar pentru această femeie cu curgere de sânge de doisprezece ani, care își cheltuise toată averea ei căutând tămăduirea, se oprește Mântuitorul remarcând credința cu care ea s-a atins de poala hainei Lui! Dar și această femeie a ajuns la această credință după ce timp de doisprezece ani crezuse zadarnic că va fi ajutată de știința omenească, și acum ea vine pe ascuns fiindcă nu îndrăznește să apară în fața lui Hristos, să-i spună suferința, chinul și umilința care ar fi atras scârba și oprobriul public, pentru această suferință rușinoasă și necurată!

Legat de faptul că Domnul a luat cu Sine doar trei dintre Apostoli, pe tatăl și mama copilei iar pe ceilalți i-a scos afară, Sf. Nicolae Velimirovici spune: „Scoțându-i pe toți afară din odaia de moarte a fetei, Domnul a făcut să rămână în ea aceștia șapte: cinci vii, unul mort și Dătătorul de Viață. Nu se ascunde — sau mai degrabă se dezvăluie — aici marea taină a sufletului? Când într-un păcătos sufletul moare, omul acela rămâne să trăiască mai departe cu cele cinci simțuri viața trupului, deșartă, deznădăjduită, întinzându-și în toate părțile mâinile după ajutor. Aceștia sunt așa-numiții „materialiști” ai zilelor noastre: umbre fizice fără suflet, creaturi deznădăjduite care

prin simțuri — ochi, urechi și celelalte — se agață de această lume ca să-și țină, măcar o vreme, trupurile afară din mormânt, unde sufletul le zace demult. Dar când, din lucrarea dumnezeieștii Pronii, unul ca acesta ajunge la Hristos, îl strigă pe Hristos în ajutor. Și Hristos, Domnul, vine la sufletul mort, îl atinge și-l ridică iarăși la viață, spre uluirea omului dinafară, trupesc”.

Atingându-se de copila moartă și poruncind sufletului să se întoarcă în trup, Domnul săvârșește două lucruri, vindecă trupul de suferință și apoi unește din nou sufletul cu trupul sănătos, ca dovadă copila înviată a început să umble iar Domnul a poruncit să-i dea copilei să mănânce.

După învierea fiicei lui Iair, Domnul poruncește să nu spună nimănui, învățându-i pe părinții copilei ca mai întâi să mulțumească lui Dumnezeu cu smerenie, decât să răspândească vestea pentru curioși, pentru că Dumnezeu nu face minuni pentru a satisface curiozitatea cuiva, ci pentru a da răspuns la credința celui care se apropie de Dumnezeu. Mântuitorul a răspuns iudeilor care cereau semne, că nu li se va da alt semn decât semnul lui Iona Proorocul, fiind suficient pentru cel care vrea să creadă, așa spune înțeleptul Solomon că „ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple de câte aude” (Ecclesiastul 1, 8), tot l-a fel cel care vrea să creadă are suficiente dovezi pentru a ajunge la Dumnezeu și nu trebuie să aștepte ca El să-și arate puterea prin bâlciri sau prin alte locuri pe unde mulți își pierd vremelnicia și apoi veșnicia, după cum nici medicul nu merge să-i cerceteze pe cei care cred că sunt sănătoși și sunt mulțumiți cu starea lor, fără să-i ceară ajutorul.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 8, 41-56, 7 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor permise spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil

„Cela ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc” (Psalm 103, 5)

În calendarul bisericesc anual, ziua de 8 noiembrie este înscrisă cu litere roșii și a fost închinată Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. Cuvântul „arhanghel” înseamnă „mai mare peste îngeri”, iar „înger” (din grecescul „angelos”) se traduce prin „vestitor” sol, crainic sau trimis. După Sfânta Scriptura și după cele cuprinse în scrierea „Despre ierarhia cerească” a Sfântului Dionisie Areopagitul, îngerii se împart în nouă cete, grupați în trei triade sau clase, în ordinea lor ierarhică:

1. Scaunele, Heruvimii, Serafimii
2. Domniile, Stăpâniile, Puterile
3. Începătoriile, Arhanghelii, Îngerii.

Ierarhia cea mai de sus, aproape de Prea-sfânta Treime, este formată din Serafimi, Heruvimi și Tronuri. Ei stau în jurul tronului lui Dumnezeu înconjurați în văpaie de foc și fac cunoscută voia Lui îngerilor de mai jos. Ierarhia din mijloc este formată din Domnii, Puteri și Stăpânii, cum îi numește și Sfântul Apostol Pavel, vasul cel ales al lui Hristos. Ei domnesc peste îngerii de mai jos și stăpânesc puterile iadului și întreg universul. Ierarhia cea mai de jos este formată din Începătorii, Arhangheli și Îngerii. Aceștia sunt cei mai aproape de oameni, cărora le fac cunoscută voia lui Dumnezeu și-i ajută să scape de cursele și atacurile îngerilor răi, adică de ispitele și amăgirile diavolilor.

Arhanghelul Mihail (în ebr. „cine este ca Dumnezeu”) este războinicul cel cu sabie de foc, numit și „îngerul morții”, cel care a ucis balaurul și a primit de la Dumnezeu misiunea de a păzi legea și de a birui puterea vrăjmașilor. Despre el se mai spune că deține cheile Raiului și duce la îndeplinire judecățile lui Dumnezeu. În cartea Apocalipsei ni se arată că el a purtat un război în cer împotriva lui Satan, pe care l-a răpus și l-a aruncat pe pământ. Arhanghelul Gavriil sau Gabriel (în ebr. „omul sau viteazul lui Dumnezeu”) este îngerul Bunei-vestiri, fapt pentru care în repre-

zentarea iconografică este reprezentat adesea cu Fecioara Maria, ținând în mână un crin alb, simbol al bucuriei și al păcii.

El are misiunea de a aduce pe pământ mesajul divin, așa cum citim în Evanghelia Sfântului Apostol Luca. A vestit nașterea Sfântului Ioan Botezătorul și a Mântuitorului Iisus Hristos și, potrivit propriilor sale cuvinte, „stă în fața lui Dumnezeu”. Dumnezeu, creatorul lumii văzute și nevăzute, se face cunoscut atât pentru lumea văzută – pământ, ape, făpturi, astre și întregul univers – cât și pentru lumea nevăzută – cerească – îngerii. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria” (Psalmul 18, 1).

Pe Învățătura Sfintei Scripturi, Biserica se ocupă în învățătura sa de puterile cerești și ne-trupești numite îngeri, adică vestitori, deci acele ființe care au misiunea de a face cunoscută voința divină înaintea oamenilor. Din Sfânta Scriptură aflăm că îngerii au o ființă personală de natură spirituală, superioară omului și formează lumea cerească. Acest adevăr, e mărturisit în Simbolul credinței, potrivit căruia Dumnezeu este făcătorul „tuturor celor văzute și nevăzute”. Ca natură, îngerii sunt creaturi spirituale, adică imateriale și necorporale sau duhuri create. („Duhul trup și oase nu are”, spune Iisus ucenicilor când li se arată după înviere. Luca 24, 39. Oricare ar fi, însă, această natură a lor, îngerii, potrivit misiunii lor pentru care sunt trimiși, iau formă

omenească de bărbat sau de tânăr, vorbesc cu voce omenească, mănâncă, se prezintă îmbrăcați și uneori poartă aripi. Puterea îngerilor este mare și se arată în multe feluri. Mintea lor, deși mărginiți în comparație cu Dumnezeu, întrece pe a omului, iar voința lor înclină întotdeauna spre bine, neputând fi mișcați spre rău sau păcat. Atunci când Satan a făcut răzvrătire în cer împotriva lui Dumnezeu, câștigând de partea sa pe unii îngeri, majoritatea îngerilor au rămas credincioși lui Dumnezeu, păstrându-și sfințenia lor naturală, în care apoi au fost întăriți de Dumnezeu spre a nu mai putea păcătui. Lumea îngerească formează un sobor extrem de nu-

meros. Sfânta Scriptură lasă să se înțeleagă că numărul lor este infinit. Texte ca cel din cartea Iov: „Cine poate să numere oștile Sale?” sau din Evanghelia după Matei: „Sau ți se pare că nu pot să rog pe Tatăl Meu să-Mi trimită acum douăsprezece legiuni de îngeri?”, întăresc această afirmație. Dar precum în lumea fizică există o anumită ierarhizare treptată de la cele inferioare la cele superioare, la fel și în lumea îngerilor există o anumită ordine și ierarhie, în raport cu funcțiile lor spirituale. Sfânta Scriptură denumeste nouă trepte îngerești, încadrate în trei cete, despre care a scris și Sfântul Dionisie Areopagitul. În prima ceată se numără Serafimii, Heruvimii și Tronurile (Scaunele); în ceata a doua Domniile, Puterile, Stăpânirile, iar în ceata a treia Începătoriile, Arhanghelii și Îngerii. Sfântul Vasile cel Mare, explicând ierarhia cerească, afirmă că Serafimii au „o poziție mai apropiată de Dumnezeu, în virtutea superiorității în sfințenie sau că demnitatea unui conducător al unui popor este mai mare ca cea a celui căruia i s-a încredințat ocrotirea unui singur individ”, sau că „deși îngerii sunt părtași aceleiași naturi, unul este căpetenia lor și altul este subordonat”, îngerii fiind rânduiți în legiuni. Desigur, această repartizare ierarhică în trei cete de câte trei trepte, nu trebuie luată decât ca expresie simbolică a unei plinătăți, a numărului lor de trei, reprezentând perfecțiunea Treimii cea de o ființă, una și nedespărțită, formând deci un sobor extrem de numeros. Cetele îngerești cântă, toate, laudă lui Dumnezeu într-o perfecă armonie, îl cunosc împreună pe Dumnezeu și își comunică unii altora această bucurie a cunoașterii. Sfinții îngeri îndeplinesc o îndoită slujire. Întâi, una de preamărire, de laudă a lui Dumnezeu, în preajma Căruia se află și strălucesc de lumina veșnică. În chip nevăzut, ei înconjoară tronul slavei dumnezeiești și aduc imne de slavă lui Dumnezeu, căruia se închinău și înainte de crearea lumii văzute Îngerii aduc slavă neîncetată lui Dumnezeu care i-a creat din bunătatea Sa, slujindu-L continuu. A doua slujire pe care o îndeplinesc îngerii este aceea de a face cunoscută omului voia și hotărârile lui Dumnezeu privind opera mântuirii, întemeierii și desăvârșirii împărăției cerurilor. Astfel, sfintele Evanghelii menționează că îngerii slujesc Domnului la Naștere, după ispitire, în Ghetsimani, la Înviere și la Înălțare ș.a. vestesc nașterea sfântului prooroc Ioan Bote-

zătorul și a Mântuitorului Iisus Hristos și sunt alături de apostoli în misiunea de propovăduire a Evangheliei, îi ocrotesc și îi ajută pe oamenii pioși în diferitele lor trebuințe și pedepsesc pe cei nelegiuți. Alături de îngerii buni există, însă, și îngerii răi, Biserica învață despre aceștia că, la început au fost îngeri buni, dar au căzut din starea de comuniune cu Dumnezeu în frunte cu conducătorul lor Satan (adversarul lui Dumnezeu), diavolul, tatăl minciunii, omorătorul de oameni, ispititorul, cel rău, stăpânul întunericului și al lumii acesteia, adică al păcatului, dracul, Belzebut, Veliar, Lucifer. Cauza căderii îngerilor răi a fost mândria; îngerii căzuți au vrut să aibă fericirea în ei și prin ei, făcându-se asemenea Celui Preaînalt. Dintre toți Sfinții îngeri, cei mai mari binefăcători ai oamenilor s-au arătat Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, din care pricina se și pomenesc astăzi cu alese prăznuiri și cântări de laudă, dimpreună cu toate cetele îngerești. Se cuvine ca și noi păcătoșii, care suntem păziți de îngeri, să ne adunăm în sfințele biserici și să laudăm astăzi soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, cerând ajutorul lor. Să nu uităm că Sfinții Arhangheli sunt cei dintâi îngeri mijlocitori între Dumnezeu și noi oamenii. Ei au grijă și milă de creștini și-i ajută pe calea mântuirii mai mult decât ceilalți îngeri. Sfântul Mihail este protectorul direct al călugărilor, al armatelor creștine, al voievozilor, care purtau cu ei pe câmpul de luptă icoana Marelui Arhanghel. Sfântul Gavriil este, mai ales, protectorul fecioarelor creștine, al familiei creștine, protectorul mamelor care nasc copii, ca și protectorul copiilor și al călugărițelor iubitoare de feciorie și iubitoare de Hristos.

Biserica a învățat că îngerilor le datorăm un cult de venerare, asemenea sfinților și a întocmit rugăciuni, acatiste, imne speciale în cinstea îngerilor, în același timp dedicând ziua de luni din fiecare săptămână în cinstea și pomenirea lor. De asemenea, a așezat sărbătoarea „Soborul sau Adunarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil” la 8 noiembrie în fiecare an.

În țara noastră, numeroase biserici poartă hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. Sinodul 7 Ecumenic a stabilit în mod formal sau oficial venerarea îngerilor.

Pr. Alin Constantin Nicola

*Parohia Comoșteni, Protoieria Băilești-Dolj
(predică la 8 noiembrie, Sf. Ev. Luca 10, 16-21)*

Sursă foto: doxologia.ro

Sf. Ioan Gură de Aur

Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, lumina a luminat. Vistierile neubirii de argint lumii a căștigat. Înălțimea gândului smerit nouă ne-a arătat. Iar prin cuvintele tale învățându-ne, Părinte Ioane Gură de Aur, roagă pe Cuvântul, Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre (Tropar)

Astăzi Biserica Ortodoxă sărbătorește pe marele luminător și dascăl al lumii, pe stâlpul și întărirea Bisericii, pe propovăduitorul pocăinței, pe Sf. Ioan Gură de Aur. Nu putem vorbi cum se cuvine despre viața, învățăturile, faptele și suferințele acestui mare ierarh al Bisericii. Vom prezenta doar pe scurt acestea, spre slava lui Dumnezeu, lauda sfântului și folosul sufletelor noastre.

Acest mare ierarh s-a născut în Antiohia Siriei, din părinți necredincioși, adică păgâni. Tatăl său, dregător împărătesc, se numea Secund, iar mama sa se numea Antuza. Îndată după naștere tatăl său a murit, iar mama sa, renunțând la căsătorie, s-a jertfit pentru el. Când a ajuns în vârstă, a fost dat la învățătura înțelepciunii elinești lui Libanius sofistul și Andragatius filosoful, deprinzând de la ei frumoasa vorbire și filosofia. Apoi, cunoscând pe adevăratul Dumnezeu, a lepădat credința elină și a primit botezul de la Meletie, episcopul Antiohiei. Mai târziu, cu darul lui Dumnezeu, s-a botezat și mama lui.

După ce își continuă studiile la Atena, se întoarce în patrie la Antiohia și îngrijește de mama sa, până ea se duce la Domnul. Apoi, renunțând la deșertăciunea acestei vieți, o părăsește și intră în nevoința monahală, la o mănăstire din apropiere. În puțină vreme, a sporit atât de mult, că întrecea pe toți ceilalți cu râvna, cu rugăciunea, cu smerenia și dragostea. Tot din tinerețe fericitul Ioan a început a scrie și cărți de învățătură creștină pentru preoție, pentru smerenie și pocăință, precum și o epistolă către monahul Teodor, plină de mult folos, pentru că avea de la Dumnezeu darul învățaturii și darul Sfântului Duh, care a lucrat prin Sfinții Apostoli. Despre acest dar, s-au descoperit unui monah cuvios cu numele Isihie, care viețuia în aceeași mănăstire, următoarele:

Într-o noapte, rugându-se mult, acela a fost răpit cu mintea și a văzut o vedenie ca aceasta: Doi bărbați luminați, pogorându-se din cer, îmbrăcați în haine albe și strălucitoare ca soarele, au intrat la fericitul Ioan, unde el își făcea rugăciunile sale. Unul din ei ținea o hârtie scrisă, iar altul niște chei. Ioan, văzându-i pe dânsii, s-a înspăimântat și s-a închinat până la pământ, iar ei, luându-l de mână, l-au sculat, zicând: „Nădăjduiește și nu te teme!” Ioan a zis către dânsii: „Cine sunteți voi, domnii mei?” Iar ei i-au răspuns: „Nu te teme, bărbatul doririlor celor bune, noule Daniile, întru care bine a voit a locui Duhul Sfânt, pentru curăția inimii tale, pentru că suntem trimiși la tine de Marele Învățător și Mântuitorul nostru Iisus Hristos”.

Cel dintâi, întinzându-și mâna sa, i-a dat hârtia, zicând: „Primește hârtia aceasta din mâna mea, că eu sunt Ioan cel ce m-am rezemat pe pieptul Domnului, la Cina cea de Taină, și de acolo am scos dumnezeieștile descoperiri. Domnul îți dă ție a cunoaște toate adâncurile înțelepciunii, pentru ca să hrănești pe oameni nu cu învățătura hranei celei trecătoare, ci să astupi cu cuvintele tale gurile ereticilor și ale iudeilor hulitori, care grăiesc fărădelegi asupra Dumnezeului nostru”.

Apoi întinzând și celălaltă mână, i-a dat cheile, zicând: „Primește acestea, că eu sunt Petru, căruia îi sunt încredințate cheile împărăției și îți dă ție Domnul cheile sfințelor Biserici, și pe care vei lega,

să fie legat, și pe care vei dezlega, să fie dezlegat”. Fericitul Ioan, plecându-și genunchi, s-a închinat lor, zicând: „Cine sunt eu ca să primesc și să port niște slujbe mari și înfricoșate ca acestea, fiind om păcătos și mai nevrednic decât toți oamenii?”.

Iar Sfinții Apostoli, care se arătaseră, luându-l de mână dreaptă, l-au ridicat, zicând: „Stai pe picioare, îmbărbătează-te și te întărește și fă cele poruncite ție. Apoi nu tăinui darul dat ție de la Domnul nostru Iisus Hristos, spre sfințirea și întărirea poporului Său, pentru care și-a vărsat sângele Său, ca să-i mântuiască din înșelăciune. Grăiește cuvântul lui Dumnezeu fără încetare. Adu-ți aminte de Domnul, Care a zis: „Nu te teme, turmă mică, căci a binevoit Tatăl vostru a vă da vouă împărăția” (Luca 12, 32). Deci și tu, nu te teme, pentru că a binevoit Hristos, Dumnezeul nostru, a sfinți prin tine multe suflete și a le aduce la cunoștința Sa. Vei avea multe necazuri pentru dreptate, dar să

rabzi ca un diamant tare, pentru că așa vei moșteni împărăția lui Dumnezeu!”.

Acestea zicând, l-au însemnat cu semnul Sfintei Cruci și, dându-i sărutare întru Domnul, s-au dus. Și era fericitul Ioan ca o făclie în sfeșnic atât pentru călugării din mănăstire, cât și pentru credincioșii care veneau la el să-i ceară ajutor. Încă s-a învrednicit și de darul vindecării bolilor. A venit odată un om bolnav de cap, iar Cuviosul Ioan i-a spus: „Dacă ai credință tare în Iisus Hristos și părăsești pentru totdeauna patimile care te stăpânesc, vei vedea slava lui Dumnezeu!”. Bolnavul a răspuns: „Cred, părinte, și voi face tot ce-mi vei porunci!”. Apoi apucând haina Sfântului Ioan, a pus-o pe capul lui și s-a vindecat. Pe un altul l-a vindecat de lepră, iar pe un leu care ieșea la drum și ucidea pe oameni, fericitul l-a ucis numai cu semnul Sfintei Cruci.

Dorind mai multă liniște, Sfântul Ioan s-a dus la pustie în munte și s-a nevoit acolo singur doi ani de zile. Apoi, îmbolnăvindându-se, s-a reîntors la mănăstire, iar patriarhul Flavian l-a hirotonit preot, deși un timp Ioan a fugit de preoție, socotindu-se nevrednic. Când i-a pus mâinile pe cap, s-a văzut Duhul Sfânt ca un porumbel alb pe capul lui și toți se minunau de acest mare har primit de la Dumnezeu. În fiecare

sărbătoare Sfântul Ioan ținea cuvânt de învățătură în mănăstire și mai ales în catedrala patriarhală din Antiohia. Iar credincioșii alergau de pretutindeni să-i asculte cuvintele, căci curgeau ca un izvor de miere din gura lui și hrăneau sufletele tuturor cu căldura credinței și a dragostei de Dumnezeu.

Odată, pe când predica în biserică, o femeie din mulțime neînțelegând adâncul cuvintelor lui, a zis cu glas tare: „Învățătorule duhovnicesc, sau mai bine să-ți zic Ioane Gură de Aur (grecește se zice: Hrisostom), fântâna ta este adâncă, iar funia minții noastre este scurtă și nu poate ajunge la adâncimea cuvintelor tale!”. Din ziua aceea Sfântul Ioan este cunoscut în toată lumea sub acest nume, căci ziceau credincioșii din Antiohia: „Deși o femeie zis cuvintele acestea, dar Dumnezeu i-a dat acest nume!”.

Să dobândim și noi înțelepciunea și cuvântul adânc al Sf. Ioan Gură de Aur! Să cerem mereu harul și lumina lui Dumnezeu, atunci când suntem nedumeriți și nu știm pe ce cale să mergem, când avem un examen de dat sau o problemă de viață! Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la 13 noiembrie, Sf. Ev. Ioan 10, 9-16)

Sursă foto: doxologia.ro

Pilda samarineanului milostiv

„Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea”

(Lc. 10, 37)

În această seară, vom lăsa sec pentru Postul Nașterii Domnului. Însă, a posti nu înseamnă doar a nu mânca anumite alimente. Fără milostenie, un asemenea post nu mai e atât de valoros. Postul și milostenia nu trebuie să fie făcute ca să fim văzuți de către ceilalți.

Hristos ne îndeamnă ca atunci când facem un act de milostenie, acesta „să fie într-ascuns” (Mt. 6, 4). La fel, când vrem să postim, să luăm aminte la cuvintele lui Hristos, Care a zis: „să nu te arăți oamenilor că postești” (v. 18). Mai mult decât atât, Mântuitorul ne va întreba la Judecata de Apoi, în primul rând, dacă am fost milostivi cu aproapele nostru: „bolnav am fost și M-ați cercetat” (25, 36). Sf. Ioan Gură de Aur spune că untdelemnul din pilda celor 10 fecioare se referă la milostenie. Tot acesta compară pe cel sărman cu „un bulgăre de aur”. Să nu ajungem să-L întrebăm pe Hristos: „când Te-am văzut bolnav” (v. 39). Din contră, trebuie să-L vedem pe fratele nostru „ca pe Dumnezeu”, după cum ne îndeamnă Sf. Simeon Noul Teologul. De asemenea, omul milostiv e cu adevărat fericit căci „fericiți cei

milostivi, că aceia se vor milui” (5, 7). Această idee a fost anticipată de David când a zis că e „fericit cel care caută la sărac” (Ps. 40, 1). Pr. Ilie Cleopa ne zice că „fără milostenie nu se poate mântui omul” deoarece, așa cum tot acesta zice, „milostenia și postul sunt aripile rugăciunii”. Dacă în titlu acestei pilde apare termenul de „milostiv”, să nu uităm că există și o altă duminică în care titulatura acesteia cuprinde termenul opus, adică „nemilostiv”. Acelui bogat, deși a dus-o bine tot timpul cât a trăit pe pământ, totuși, în lumea cealaltă, acesta a avut foarte multe de suferit. Mai departe, vom prezenta pe scurt, Sf. Evanghelie de azi.

În pericopa evanghelică de azi, inițial, vedem cum Hristos a fost încercat de către învățătorul de lege prin întrebarea pe care acesta i-a pus-o Lui (Lc. 10, 25). Această întrebare e asemănătoare cu cea a tânărului bogat din altă pericopă evanghelică (Mt. 19, 16). Dacă pe acesta din urmă, Hristos l-a îndemnat să păzească poruncile (v. 17), în Sf. Evanghelie de azi, răspunde cu 2 întrebări: „Ce e scris în Lege? Cum citești?” (Lc. 10, 26). Răspunsul pe care i-l dă învățătorul e unul corect: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (v. 27).

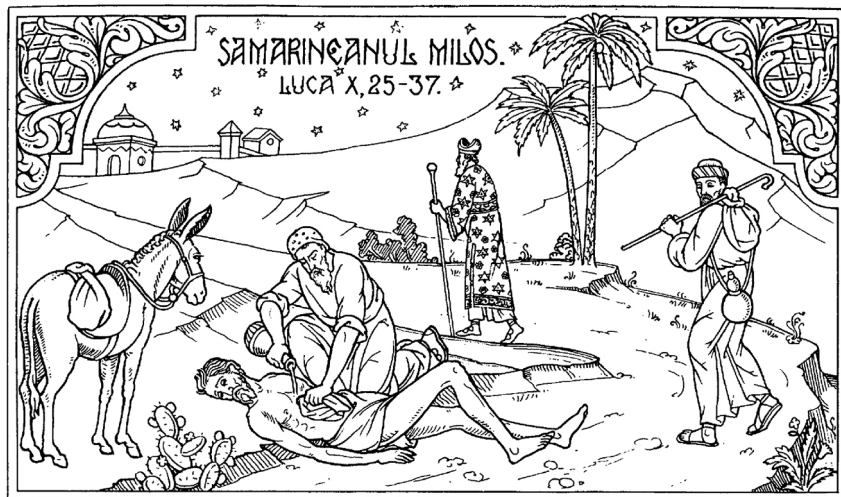
Hristos confirmă aceasta: „Drept ai răspuns” (v. 28). Ce înseamnă aceasta? În primul rând, să încer-

căm să ne punem în pielea acestuia. Dacă am ajunge în locul său, ce am dori să ne facă nouă acesta? În al doilea rând, poate că ne întrebăm și noi „cine e aproapele meu?” (v. 29). Răspunsul la această întrebare e următorul. Orice om care ne iese în cale în orice clipă a vieții noastre. Așa cum se spune „nimic nu e întâmplător”. Ce ni se relatează, în continuare?

După aceea, observăm cum preotul și levitul au trecut nepăsători pe lângă acel om „căzut între tâlhari” (Lc. 10, 30). Poate că aceștia se grăbeau să meargă la slujba pe care ei trebuiau s-o săvârșeas-

răspunsul acestuia e unul foarte corect: „Cel care a făcut milă cu el”.

Chiar dacă nu suntem medici, aceasta nu înseamnă că trebuie să trecem cu vederea pe cel aflat în suferință. Măcar un apel de urgență, putem da. Chiar dacă nu suntem miliardari, din puținul nostru, îi putem ajuta pe ceilalți. Probabil că această pericopă evanghelică ne e foarte cunoscută. De ce? Pentru că o auzim de fiecare dată la Taina Sf. Maslu. Aceasta înseamnă că înainte de a cere ajutorul lui Dumnezeu, suntem datori să acordăm spri-

că. Însă, nu trebuie să fie trecut cu vederea faptul că acela care „întinde brațul său spre ajutorul aproapelui primește brațul lui Dumnezeu în ajutorul său”, așa cum ne zice Sf. Isaac Sirul. Tot acesta ne zice că „nimic nu poate apropia inima așa de mult de Dumnezeu, ca milostenia”. Iubirea cea adevărată se arată mai ales prin tot ceea ce facem, nu doar prin cuvintele noastre, căci suntem îndemnați „să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta” (1 In 3, 18). Oricât de mult ne-am ruga, dacă nu suntem milostivi, rugăciunea noastră nu va fi una puternică. Pr. Arsenie Boca zice că „fără milostenie însăși rugăciunea e fără rod.”

Gestul pe care l-a făcut samarineanul e unul de o iubire creștină autentică. De fapt, dacă vom căuta în DEX, vom vedea că pentru acest termen, avem ca sinonim „om milos”.

Dacă ar fi să facem o analogie cu situația din zilele noastre, am putea să înțelegem versetul 34 astfel. Samarineanul i-a acordat primul ajutor celui rănit și apoi tot acesta l-a dus la spital („casa de oaspeți”). Nici când a fost vorba de partea financiară, samarineanul n-a fost neatent: „scotând doi dinari i-a dat gazdei” (v. 35). O întrebare foarte ușoară adresează mai departe Hristos învățătorului de lege: „Care din acești 3 ți se pare că a fost aproapele celui căzut?” (v. 36). Chiar dacă acesta din urmă a evitat să răspundă scurt și la obiectiv „samarineanul”, totuși

pretenția ca Dumnezeu să-Și amintească imediat de noi atunci când Îi cerem ajutorul. Un cadru medical care nu poate să fie la Sf. Liturghie nu trebuie să fie mustrat. Poate că acesta face o altă Liturghie, cea a iubirii creștine. Fără doar și poate că omul căzut între tâlhari, se ruga lui Dumnezeu să se facă bine. Și Dumnezeu nu i-a trecut cu vederea rugăciunea. Putem să spunem că samarineanul a fost îngerul său păzitor. Dumnezeu are grijă de toate. Să avem credință puternică în el. În momente grele ale vieții, să apelăm la Taina Sf. Maslu și la ajutorul medicilor. Însă, cu desăvârșire, trebuie să evităm să mergem la vrăjitori. Chiar dacă aceștia ne promet că ne vom face bine, să nu credem minciunile pe care ni le spun aceștia. De asemenea, pentru a avea bun mers în toate, să nu uităm să ne rugăm cât mai mult lui Dumnezeu. Înainte de a pleca de acasă, să ne facem măcar semnul Sf. Cruci așa cum trebuie.

Să fim milostivi. Să nu fim zgârciți. Să iubim să fim altruști. Să fugim de egoism. E adevărat că e greu să punem în practică aceste îndemnuri. Să depunem efort. Având voință puternică, Dumnezeu ne va ajuta să fim capabili de împlinirea tuturor poruncilor. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
(reflecție la Duminica a XXV-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 10, 25-37, 14 noiembrie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina (25 noiembrie)

Dumitra
Groza

Născută în Alexandria,
Fiică de neam împărătesc,
Deșteaptă, frumoasă, păstrând fecioria;
Exemplu pentru neamul omenesc.

Având multă învățătură,
Cunoștințe rare a dobândit
Și prin imensa ei cultură
Pe mulți bogați a depășit.

Virgiliu, Esculap, Hipocrate,
Aristotel, Platon, etc. a studiat
Și în mai multe limbi străine,
Cu măiestrie a cuvântat.

Atât de înțeleaptă ajunsese,
Încât cu nimeni nu se compara;
Văzându-și cunoștințele alese
Nu a găsit niciunul de valoarea sa.

Simțind că niciun bărbat nu era
Decât ea mai cultivat,
Cunoscându-le inferioritatea,
Pe mulți tineri educați a refuzat.

Avea doar optsprezece ani,
Dar de o frumusețe deosebită,
Uimea pe toți prin cunoștințe
Și-n toate fiind desăvârșită.

Însuși Maximin împăratul
Și-ar fi dorit-o de soție,
Știindu-se ca nimeni altul,
Dar ea n-a acceptat să-i fie.

Toți apropiații ei insistau
Să-și găsească un tânăr minunat,
Pentru păstrarea bogăției,
Dar ea pe toți i-a ignorat.

Mama, creștină în ascuns,
Fiind o femeie credincioasă
Care își iubea fata nespus,
Văzând-o și-atât de frumoasă,

A hotărât să o prezinte,
Unui duhovnic priceput
Pe care-l cunoștea dinainte
Și în care s-a și încrezut.

Vorbindu-i despre cele sfinte,
Pe Domnul Hristos L-a cunoscut
După doar câteva cuvinte
Și lucruri tainice a priceput.

Era un pustnic luminat,
Ce trăia, de mult, în sihăstrie,
Fiind de Domnul înzestrat
A văzut cu multă bucurie

Ce calități nemaipomenite
Are, și-întrezește în ea o sfântă;
Prin toată priceperea și credința,
Despre Dumnezeu îi cuvântă.

Ea a rămas fascinată
De Fiul cel Dumnezeiesc,
Despre Care îi vorbise
Duhovnicul cu suflet îngeresc.

Își dorește atât de mult
Să îl cunoască pe Domnul Iisus
Mai ales că sfântul părinte,
Lucruri minunate i-a spus.

Când părintele duhovnic
O icoană minunată i-a dăruit,
Pentru că încă nu era creștină,
Pe Pruncul Sfânt nu L-a zărit.

O vedea doar pe Sfânta Fecioară,
Iar Pruncul Fața-Și întorcea,
A încercat a câta oară,
Dar nu îl putea vedea.

Acest lucru i-a demonstrat
Deșertăciunea cunoștințelor,
Pe care cu sârg le-a acumulat,
Din domeniul tuturor științelor.

A înțeles limitarea
A tot ceea ce a studiat,
Și sub îndrumarea duhovnicului,
Convinsă fiind s-a botezat.

Fusese prima vedenie,
Înainte de a se boteza
Și pricepând rostul creștinării,
Începe mai mult a se ruga.

A studiat Sfânta Scriptură
Și atât de multe a înțeles,
Încât această sfânta învățătură,
Dintre toate, cu dragoste, a ales.

Cât a putut s-a străduit,
Ca poruncile Domnului Hristos
Să le respecte, și a reușit
Să trăiască cu mult folos.

Mirele sufletului său,
Pe Domnul Iisus L-a socotit,
Ferindu-se de orice rău;
Și să-L iubească mult a izbutit.

Sfânta Fecioară Maria,
Pentru Ecaterina a mijlocit,
Ca să-i dea inelul Său cel sfânt,
Fiul Său Cel Preaiubit.

A văzut-o în vis pe Maica Sfântă,
Cum, cu bunătate, îl ruga,
Prezentându-i calitățile și credința,
Iar Fiul n-a putut a o refuza.

A fost atât de încântată,
Când Domnul Iisus i-a dăruit,
Un „inel frumos de logodnă”,
Pe care cu bucurie l-a primit.

Domnul i s-a adresat ca unei „mirese”
Precizând să nu mai primească
Un alt inel de logodnă,
În viața ei cea pământească.

Mare i-a fost surprinderea,
Dimineața când s-a trezit,
Că avea pe degetul său,
Inelul pe care Domnul i l-a dăruit.

S-a dedicat cu totul credinței,
Că viața radical i s-a schimbat
Pătrunsă în adâncul ființei,
Pentru ea nimic nu a mai contat.

De „omul cel vechi” s-a dezbrăcat
Lipsindu-se de cele pământești,
Și-n haina înnoirii s-a îmbrăcat
Iubind doar pe cele îngerești.

A renunțat de bunăvoie
La toată slava ce luminează,
Și a căutat din toată forța,
Împărăția cea Cerească.

În acea vreme creștinii,
Care la idoli nu se închinău,
Erau chinuți greu de păgânii,
Ce doar trupul le torturau;

De suflet nu se puteau atinge,
Că era de Duhul Sfânt întărit
Nu au reușit cu nimic a-l învinge,
Rămânând mereu nebiruit.

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina,
La Maximin s-a înfățișat
Și pentru închinarea la idoli,
Pe împărat l-a apostrofat.

„Nu fi pricina pierzării
Atâtor suflete omenești,
Pentru care vei da seamă și
Munca veșnică-ai să moștenești!”

„Pe toți supușii tăi îi determini,
Să se închine la idoli scorniți
De necredincioșii păgâni,
Ce de Domnul Iisus au fost biruiți.

Diavolii pe care îi cinstești,
Vă atrag la pofte dobitocești,
De aceea nu mai vedeți,
Minunile Dumnezeiești.

Cum Dumnezeu a putut face,
Dintr-o mână de pământ,
O frumusețe ca aceasta,
Cu atâta înțelepciune-n gând?”

„Și mulți din palatele tale,
Vor crede în Hristos Dumnezeu
Și împotriva voinței tale,
Vor părăsi pe cel prea rău”.

I-a spus marea lui greșală,
Că la cei ce nu trebuie se închină
Și pedepsește din sminteală,
Creștinii ce nu au nicio vină.

Ei doar cred în Domnul Hristos,
Cel ce S-a lăsat răstignit
Pentru păcatele noastre,
Prin care moartea a biruit,

Că prin moartea Lui, El moartea a călcat,
Dar a treia zi Domnul a înviat;
Pe Adam și Eva și pe toți dreptii
Din vechime, din lad i-a ridicat.

În fața a 50 de filosofi păgâni,
Este dusă spre convertire,
Dar dă răspunsuri minunate,
Ce le schimbă a lor gândire.

Pe înțelepții vremii reușește
Să aducă la adevărata credință
Și tocmai cei ce o judecau,
Recunosc a lor neputință!

Cu toată știința acumulată,
Au crezut în Dumnezeu,

Ceea ce, împăratului Maximin,
I-au făcut mult „sânge rău”.

Împăratul a hotărât să fie torturată,
Până ce la idoli se va închina,
Dar i-a înfruntat pe toți înțelepții
Reușind și pe ei a-i creștina.

Din toate chinurile sângeroase
Ecaterina a ieșit nevătămată
Și pe toți cei 150 de filosofi
Și înțelepți păgâni i-a rușinat îndată.

Prin bună grăire și înțelepciune,
Deșertăciunea zeilor a dovedit
În fața poporului adunat,
Încât toți filosofi s-au convertit.

În Domnul Hristos au crezut,
Și-n dreapta credință au stăruit,
Chiar aruncați fiind toți în foc,
„Niciun fir de păr nu li s-a clintit”.

Fiind aruncată în închisoare,
Împărăteasa Augusta și-a dorit,
Să vadă această fecioară minunată
Și dorința ei i s-a îndeplinit.

Porfirie a luat cu el 200 de soldați
Și la închisoare au plecat;
Toți au rămas fascinați
De chipul Ecaterinei cel luminat.

Văzându-i chipul îngeresc,
Ce de Duhul Sfânt era acoperit,
Deși știau că-i pământesc,
În fața Ecaterinei toți s-au smerit.

S-au minunat de ce le-a spus
Despre Dumnezeu Cel Adevărat;
Prin inteligență și har i-a convins,
Iar ei de idoli păgâni s-au lepădat.

Voiau cu toții să fie botezați,
Dar văzând păgânul împărat
Că erau cu toții schimbați,
La moarte pe toți i-a condamnat.

Nici pe propria soție,
De chinuri nu a cruțat,
Că dorind ea creștină să fie,
Împăratul mai rău s-a mâniat.

Augusta și cei 200 de soldați,
Cu bucurie s-au creștinat,
Iar Sfânta Ecaterina pentru toți
S-a rugat și i-a binecuvântat.

Le-a spus câtă bucurie,
(Pentru puțină suferință)
Îi așteaptă-n Cereasca Împărăție,
Purtând adevărata credință.

De fiarele ascuțite a 4 roți,
Ecaterina trebuia să fie zdrobită,
Dar Îngerul venind de Sus,
Le-a sfărâmat într-o clipită.

Văzând Maximin și această minune,
Cinstitul cap i l-au tăiat;
Poporul întreg, fiind prezent,
Văzând, a rămas stupefiat.

Potrivit unei tradiții,
În loc de sânge a curs lapte,
Pentru viața-i neprihănită
Și pentru minunatele ei fapte.

Atâtea sute de apropiați,
Prin lucrare diavolească
La moarte au fost condamnați,
De o minte idolească.

Pe 25 noiembrie, anul 305
Sfânta Ecaterina a fost decapitată,
Îngerii trimiși de Domnul au venit
Și pe Muntele Sinai a fost purtată.

Unui călugăr de la poalele
Muntelui au fost descoperite
Prin lucrare Dumnezeiască;
Și Sfintele Moaște-au fost cinstite.

Potrivit tradiției se spune,
Că Sfânta Elena a ridicat (337)
Un sanctuar în jurul locului
În care „rugul de foc” s-a aflat,

Cel care ardea și nu se mistuia,
Unde prima dată Dumnezeu
A vorbit cu Moise pe Muntele Sinai,
Și i-a transmis mesajul Său.

Din cauza atacurilor permanente,
Ale triburilor nomade vecine,
Împăratul Iustinian a transformat
Sanctuarul într-o mănăstire. (sec VI)

A zidit-o ca pe o fortăreață,
Să fie apărată de dușmani,
În care se păstrează și acum
Documente creștine, de-atâția ani.

Cei ce ajung pe Sinai, primesc
Un inel, ca simbol al credinței
Sfintei Ecaterina și își amintesc
De tenacitatea suferinței.

A renunțat de bunăvoie,
La toată slava cea lumească,
Îmbrățișând prin a sa voie
Învățătura cea Cerească.

Pentru vasta ei cultură,
Acumulată în scurta viață,

Rămâne model de învățătură,
Dându-ne la toți povață.

Ea ocrotește cu răbdare
Pe toți cei ce învață carte;
Îi îndrumă pe fiecare,
Prin sânge să ajungă departe.

Îi ocrotește pe școlari,
Pe studenți și profesori,
Pe medici, avocați, preoți,
Judecători și scriitori,

Adică pe toți intelectualii
Cei ce cu mintea lucrează,

Pe cei ce-o roagă-i luminează,
Să țină mereu credința trează.

Noi o cinstim cu bucurie,
Și numele cu drag i-l purtăm;
Mare ocrotitoare să ne fie
Și mijlocitoare către Domnul o rugăm!

Cele pe care le-am agonisit, cui vor rămâne?

Pilda bogatului nebun, căruia i-a rodit țarina, are un început care ne face mai bine să înțelegem circumstanțele în care Domnul Hristos a rostit-o. Un om din mulțime l-a cerut să mijlocească pentru ca fratele lui să-și împartă averea cu el (Luca XII, 13). Hristos, Dreptul Judecător, îi răspunde: Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi? (Luca XII, 14). Curios, nu-i așa? De ce a răspuns Domnul astfel? Pentru că a vrut ca faptele noastre să nu fie acționate de exteriorul

să îl lase în ploaie, să se piardă, spunea cândva (Cele pe care le-ai strâns, ale cui vor fi? - Tâlcuiri noi la texte vechi) vrednicul de pomenire Părintele Mitropolit Antonie Plămădeală. Reflecția bogatului: Voi strica hambarele (jitnițele) mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și și bunătățile mele (Luca XII; 18), iar apoi: suflete, ai multe bogății strânse pentru mulți ani, odihnește-te, bea, mănâncă, veselește-te! (Luca XII, 19), face ca în pildă să apară un Personaj omniprezent, dar pe care de multe ori îl ignorăm în viața zilnică: Dumnezeu.

Ce nu l-a plăcut lui Dumnezeu la bogat?

Întâi de toate că s-a însingurat, încercând un trai egoist, doar pentru el însuși și atât. Când în zorii creației, Dumnezeu a văzut că sunt bune toate (lumina, văzduhul, astrele, peștii, animalele – Facere I, 21), un singur lucru a constatat că nu e bun: Nu este bine ca omul să fie singur! – Facere II, 18. Chiar și Dumnezeu, Unul în ființă, este Întreit în Persoane. Chinul diavolului stă tocmai în singurătatea propriei sale răutăți.

În hambar, în seif, la tezaur, bogatul depune grâul și toate bogățiile. Or, grâul din care se face pâinea, se dă tuturor, nu doar unuia: pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă, nu dă-mi-o mie! Pentru că și Hristos, Pâinea vieții – Ioan VI, 48, Se dăruiește tuturor spre

cuminecare.

Apoi, viața hedonistă, trăită doar prin plăcere și pe care o alege în urma cugetării, viață care are ca scop final îmbuibarea prin lăcomie. Ce frumos tâlcuiește Cazanica starea de neliniște a celor ce procedează astfel: Dar ce lucru este mai ostentiv și mai rău decât acesta, să dăruiești și să rezidești? Asta este liniștea bogăției tale? Ai hambarele tale pline, dar nu te îndestulezi. Iată cât de rea este lăcomia, această patimă nesățioasă: ca patima celui bolnav de idropică, care cu cât bea mai multă apă, cu atât mai mult însetează. Bogatul avea la îndemână hambare gata construite, nu mai trebuia să facă altele: pântecele celor săraci.

Roadele, bunătățile pământului, pentru că sunt materiale, nu sunt bunătăți ale sufletului, ci bunătăți care ne vin de la Dumnezeu (Căci El răsare soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți – Matei V, 45) și care ne sunt lăsate spre traiul nostru, al tuturor. Bunătățile sufletului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, binefacerea, credința, blândețea și înfrânarea.

Anii mulți pe care îi avem la cherem, după bunul plac, și pe care bogatul îi invocă, îi înțelegem cu adevărat prin cugetarea sedelnei, glasul al 6-lea, din slujba Panihidei: Cu adevărat deșertăciune sunt toate și viața aceasta este umbră și vis...când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații și săracii.

Nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău! Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Dumnezeu îi arată nebulina gândirii prin folosirea acestui apelativ. Bogatul este nebun

nostru: frică, constrângere, certificat verde, pierdere de privilegii, îngrădire de drepturi etc., ci a dorit ca ele să fie cauzate de acțiunile venite din interiorul nostru, cum ar fi: cugetarea, analiza, compararea variantelor și alegerea celei mai bune sau a celei mai puțin rele, dreptatea, bunătatea, iubirea ș.a. De aceea, înainte de a rosti parabola, Domnul începe cu un cuvânt de învățătură concludiv: Păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale! (Luca XII, 15). Cu alt prilej mai spusese: Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică, și unde furii le sapă și le fură (Matei VI, 19)!

Bogăția și sărăcia nu sunt un scop în sine, ci ele pot fi prilej de apropiere sau de îndepărtare de Dumnezeu și de semenii. Iată de ce pericopa evanghelică din Duminica a XXVI-a după Pogorârea Sfântului Duh se încheie cu aceste cuvinte: Așa se întâmplă cu cel ce își adună comoară pentru sine însuși și nu se îmbogățește în Dumnezeu (Luca XII, 21). Într-una din predicile sale (2011), P.F. Sa, Părintele Daniel, Patriarhul BOR, spunea că: bogăția nu este rea în sine, pentru că ea vine de la Dumnezeu, dar modul folosirii ei poate fi rău sau bun. Dumnezeu îi dăruiește bogatului o recoltă mare și bogată, dar prin aceasta îl încearcă să vadă cum se va folosi de acest dar mare ce i-a venit pe neașteptate. Pilda în sine accentuează robia omului dată de un trai exagerat după cele trupești. Gândirea că putem dobândi totul prin averile materiale arată nebunia ei. De aceea, bogatul căruia i-a rodit țarina mai este numit și cel nebun.

La începutul pildei, bogatul este aproape un personaj pozitiv: nu ni se spune că asupra pe supuși sau că nu le plătea la timp. Ce lucru mare ar fi în ziua de azi pentru cei bogați! A avut parte de o recoltă bună și de un surplus de producție. Nu era

pentru că se socotește domn peste toate bogățiile și, ca un dător de viață, își rânduiește sieși ani mulți de trai îmbelșugat: în acea noapte avea să fie răpit din lumea sa! Sufletele celor drepti se duc în mâna lui Dumnezeu, iar sufletele celor nedrepti sunt luate de demoni în noapte, căci urăsc lumina și pentru că ei zac în întunericul păcatului. Dumnezeu îi spune : vor cere și nu voi cere sufletul tău!

Există o frumoasă soluție pentru locul unde putem strânge comori și unde nu pot fi distruse de intemperii: cine dă, lui își dă și cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută, adică și-L face

dator pe Dumnezeu. Iar Domnul, mărinimos, Își achită datoria cu dobândă, ca noi să dobândim cele bune, cu vârf și îndesat, din destul și din preaplin. La întrebarea cele pe care le-ai strâns ale cui vor fi? se poate răspunde în două feluri: ale altora, dacă le-am strâns doar pentru noi sau ale noastre, dacă le-am împărțit și cu alții.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica a XXVI-a după Rusalii, Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina, Sf. Ev. Luca 12, 16-21, 21 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță Îndemn

Când eram în clasa a doua, am învățat la citire o poezie, plină de fior duhovnicesc, numită Îndemn, scrisă de Demostene Botez. Am învățat-o pe de rost. O redau din memorie:

Când te duci seara la culcare
Să-ți pui o mână sub obraz,
Și să te-ntrebi cu-ngrijorare:
- „Ce-am făcut eu oare azi?”

O zi trecută fără fapte
Care să-ți fi rămas în minte,
În viața ta e ca o noapte
Sau ca un basm fără cuvinte.

E ca și cum n-ai fi trăit
Și ți-ai pierdut o zi din viață,
Și soarele s-ar fi oprit
Căzut în somn de dimineață.

Cât timp tu n-ai făcut nimic,
Pământul s-a-nvârtit o dată,
Și doar nu-i atât de mic,
Și-a dus în spate lumea toată.

Să-ți fie aceste vorbe îndemn
Al vieții tale care vine,
Să lași pe unde treci însemn
Că ai făcut și tu un bine.

Și de ești vrednic cum aș vrea,
Drept semn al timpului prezent,
Tu să ridici prin munca ta
Și gândul tău, un monument.

Deși nu am făcut educație religioasă în școală, în această poezie am întâlnit îndemnul creștinesc pe care le auzisem de la bunici și de la biserică. Întâi de toate, pentru mine a fost o motivare puternică împotriva păcatului capital al lenei. Totodată, mă poartă cu gândul la faptul că Dumnezeu pururea lucrează, la fel și Preaiubitul său Fiu (cf. Ioan V, 17), iar Sfântul Apostol Pavel ne spune: cel ce nu voiește să lucreze, acela nici să nu mănânce (II Tes. III, 10).

Bunica mă îndemna să nu fac umbră pământului degeaba. Și să încerc să fac bine, după puteri, în fiecare zi, pentru că în fiecare zi, Dumnezeu ne acordă fiecăruia dintre noi, o șansă ca să ne putem mântui. Iar îndemnul care îmi stăruiește în suflet, vine cu putere din înălțimea muntelui și mă copleșește cu puterea sa, prin forța Celui ce-l rostește: nu duceți grijă, spunând: ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei. (Matei VI, 31 - 34). De ajuns nouă!

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: ortodoxia.me

Dregătorul bogat

„Auzind Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie” (Luca 18, 22).

Textul evanghelic de astăzi ne relatează întâlnirea Domnului Iisus cu un tânăr bogat. Deși scurtă, pericopa este plină de înțelesuri duhovnicești. De obicei, textul este interpretat ca referindu-se la două categorii de oameni:

- prima parte, care vorbește despre mântuire, se adresează tuturor;

- a doua parte, ce descrie desăvârșirea, privește doar pe marii asceți, monahii, sfinții, creștinii nevoitori. La Matei, se spune: „De voiești să fii desăvârșit...” (19, 21).

La o privire mai atentă, însă, pericopa poate fi interpretată și altfel. Mântuitorul cu siguranță nu s-a referit doar la călugări, la monahi, deoarece ei nici nu existau atunci când s-au spus aceste cuvinte. Iisus a avut în vedere desăvârșirea în principiu, ca îndatorire și posibilitate. De asemenea, El pune întrebarea retorică: „Pentru ce Mă numești bun?” și afirmă în continuare: „Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu” (v. 19). Domnul nu l-a întrebat pe tânăr ca să-i audă răspunsul, ci ca să-i atragă atenția că, dacă Îl numește bun, înseamnă că e gata

Dregătorul bogat

să-L recunoască a fi Dumnezeu sau de la Dumnezeu, iar răspunsurile Sale implicit venind din partea lui Dumnezeu.

De multe ori, Mântuitorul, atunci când conduce un dialog, demonstrează că interlocutorul Său spune adevăruri pe care le ignoră și care trebuie să-i fie făcute conștiente, să-i fie aduse la suprafață și integrate în discursul logic. Iisus spune cu alte ocazii „Tu zici”, adică „Întrebându-mă astfel, tu ești cel dintâi care afirmi ceea ce vrei să auzi de la Mine”. Acest enigmatic „Tu zici” mai poate fi interpretat și „Crezi în ce spui, sau doar te iei după alții?” sau „Așa este, chiar tu ai spus-o!” (vezi convorbirea lui Iisus cu Pilat, Matei 27, 11).

Prin urmare, Hristos folosește adevărul implicit, ascuns în vorbele sau faptele partenerilor săi de dialog, adevăr care spunea și ceea ce ei voiau să ascundă. De exemplu, le spune cărturarilor și fariseilor, care respectau de formă învățăturile prorocilor, că tocmai prin aceasta se declară de acord cu faptele ucigașe ale părinților lor, care i-au omorât pe proroci (Luca 11, 48). Și în cazul tânărului bogat, Mântuitorul îi atrage atenția: „Dacă M-ai numit bun și dacă știi că Bun este numai Dumnezeu, trebuie să Mă recunoști ca Dumnezeu și să primești răspunsurile Mele ca venind de la Dumnezeu!”.

Domnul l-a întrebat pe tânăr dacă știe poruncile. Acesta a răspuns că nu numai că le știe, ci că pe toate le împlinea din tinerețile sale. Să zăbovim puțin asupra acestui răspuns al tânărului, care ne devine parcă simpatic. Este un răspuns care probabil l-a plăcut și Mântuitorului. Tânărul era cu adevărat curat și avea intenții bune. Nu era un ispititor, era sincer. Venise la Iisus să-L întrebe cum să se mântuiască, ce să facă pentru a dobândi viața de veci.

Câteva din poruncile pe care le-a amintit Mântuitorul sunt ușor de controlat, și noi înșine ne-am putea formula pe loc răspunsurile. „Să nu furi”, „Să nu ucizi”, „Să nu faci desfrânare”. Fiecare se poate controla și poate răspunde dintr-o dată: „Da, asta am făcut, asta n-am făcut”. Sunt însă altele, mai greu de analizat și de răspuns pe loc la ele. Să luăm de pildă: „Să nu depui mărturie mincinoasă”. Am fi ușor tentați să răspundem: Nu. N-am făcut. N-am fost în tribunal și n-am depus mărturie mincinoasă împotriva nimănui. Dar oare, când am vorbit de rău pe cineva, când am insinuat într-o convorbire cu cineva că cutare-i așa și că nu prea-i om de treabă, oare când am discreditat pe cineva prin cine știe ce vorbe măiestrite, cu aparență de obiectivitate, oare atunci n-am depus mărturie mincinoasă?

Mărturia mincinoasă nu se depune numai în fața tribunalelor. Se depune și în fața aproapelui, atunci când judeci pe altul. Mai ales când îl defăimezi. Dar, chiar și atunci când spui adevărul, dacă îl spui cu gând de defăimare, fără să folosești cuiva, fără să îndrepti, și atunci mărturia ta e mincinoasă, pentru că nu e spre îndreptare,

ci spre discreditare. Pornește din minciuna ta, din minciuna intenției tale, căci spui adevărul ca să faci rău! Tânărul a răspuns totuși, și la această probă, cu mărturisirea că o împlinește.

Să luăm altă poruncă: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Ni se pare simplă. Dar de câte ori nu ne purtăm cu părinții în așa fel, încât atitudinea noastră nu este una de cinstire? Dar tânărul nostru a avut conștiința că poate răspunde: „Pe toate acestea le-am împlinit din tinerețile mele”, inclusiv pe acestea două din urmă, unde nu trebuie să ne grăbim cu răspunsul. Era un tânăr cumsecade. Era un tânăr bun. Mântuitorul nu face niciun comentariu în legătură cu aceasta, dar e ușor de presupus că l-a crezut și l-a aprobat. Face însă un pas mai departe: Încă una îți mai trebuiește: „Vinde toate câte ai și le dă săracilor; și vei avea comoară în cer; apoi vino de-Mi urmează Mie”.

În textul Sfântului Evanghelist Matei începutul e: „De voiești să fii desăvârșit”. Ambele forme sunt la fel de interesante. S-ar putea ca Mântuitorul să Se fi exprimat în ambele feluri, unul după altul, ca să fie cât mai explicit: „De voiești să fii desăvârșit, un lucru îți mai trebuiește”. Cum am spus la început, adesea a fost referită această a doua parte a vorbirii Mântuitorului numai la cei care voiesc să se desăvârșească. Se zice, de obicei, că pentru majoritatea creștinilor sunt valabile poruncile, iar pentru călugări și pentru cei care vor să se desăvârșească există sfaturile evanghelice, în număr de trei: -sărăcia de bunăvoie (lepădarea de avere); -viața feciorelnică și -ascultarea necondiționată.

Totuși, în Evanghelia de astăzi, Mântuitorul nu se referă la cele trei voturi, ci vorbește doar de unul, „un lucru îți trebuiește”, sărăcia de bunăvoie. Aceasta nu înseamnă că trebuie să considerăm că voturile monahale și sfaturile

evangelice ca bază a voturilor n-ar exista în Sfânta Scriptură. Nu există aici, ca atare, dar există limpede în alte părți. Sfatul fecioriei se găsește, de pildă, în Evanghelia după Matei (19, 12), iar cel al ascultării în Evanghelia după Marcu (8, 34). Aici însă nu e vorba de sfaturile evanghelice. E vorba de lepădarea de avere ca o condiție a desăvârșirii.

Mântuitorul a știut că tânărul acesta avea avere. L-a cunoscut ca Dumnezeu. Textul nu ne spune că el s-a confesat că avea avere. Dar Mântuitorul l-a pus față în față cu „păcatul” lui, pe care el, poate, îl ignora. Aceasta era slăbiciunea lui. De aceasta era dominat. Acestea îi era sclav, aceasta îl priva de libertate. De aceea Iisus l-a lovit în păcatul care-l durea pe el anume. Prin urmare, pericopa se referă la bogăția concretă, la bunurile materiale pe care tânărul le acumulase peste nevoile lui. De aceasta trebuie să fugim, de iubirea de avuție, de iubirea de arginți, de dragostea de bani, un mare păcat și dificil de îndreptat. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXX-a după Rusalii,
Luca 18, 18-27, 28 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

